

VÁNOČNÍ DROBEČKY

Svatý Bernard:

Sestoupila tedy na svět myšlenka spásy a uskutečnila se v díle spásy: Slovo se stalo tělem a už přebývá mezi námi. Přebývá skutečně vírou v našich srdcích, přebývá v naší paměti, přebývá v myšlení a sestupuje až do naší představivosti. Neboť co by si byl dříve mohl představovat člověk o Bohu, leda že by si v svém srdci vytvořil modlu? Bůh byl nepochopitelný a nepřístupný, neviditelný a zcela nepředstavitelný. Ale nyní chtěl, abychom ho chápali a viděli a mohli si ho představit.

Ale ptáš se jak? Takto: jak leží v jeslích, odpočívá na klíně Panny Marie, káže na hoře, bdí v noci na modlitbách; nebo jak visí na kříži, je smrtelně bledý a umírá, sestupuje mezi mrtvé jako jejich svrchovaný Pán; nebo jak třetího dne vstává z mrtvých a ukazuje apoštolům místa po hřebech jako známky vítězství, a nakonec vystupuje před jejich zraky do nebe.

Svatá Terezie z Avily:

Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí, Bůh se ale nemění. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí, jeho láska stačí.

Modlitba:

Slovo modlitba mnohým může připadnout možná nesrozumitelné, popřípadě i odpudivé. Modlitba nemusí mnohým připadnout jednoduchá. Proč se modlit? Co se modlit? Jak se modlit? Nepatří modlitba jen nějakým "vyvoleným"? Nenechme se ale podobnými pochybnostmi odradit! Proč nevyužít "výhodné nabídky" pro náš život?! Ráno vstaňme a svěřme se Bohu. Probudili jsme se ze spánku, který nás odděluje od všeho. Probuzení nám nabízí novou skutečnost, den, který tu nikdy před tím nebyl, neznámý čas a prostor, který se před námi rozprostírá jako zasněžené pole, jež dosud nikdo nepošlapal. Poprosme Pána, aby požehnal tento den a nás v něm:

"Bože, svěřuji se Ti, požehnej mi, prosím tě, v tomto dni."

Když už jsme to udělali, vezměme svou žádost vážně. Jsme Bohem požehnaní, Jeho požehnání s námi bude vždycky ve všem z naší činnosti, co je schopno toto požehnání dostat. Ztratíme ho jedině, když se odvrátíme od Boha. Ale i tehdy bude Bůh stát při nás, připraven přijít nám na pomoc, připraven dát nám zpět milost, kterou jsme odmítli. V každé životní situaci. Každá konkrétní situace, ve které se nacházíme, může být proměňována, protože je v ní skrze naši víru přítomen Bůh. Ať jsme kdekoli - doma s rodinou, s přáteli, v práci nebo na ulici, ve vlaku, ať jsme v jakékoliv situaci - i když se třeba schyluje k hádce, můžeme se vždy usebrat a jednoduše říci:

„Pane, věřím v Tebe, přijď a buď mezi námi.“

Takto se můžeme přimlouvat u Boha, který přislíbil svou přítomnost, kdykoli o ni požádáme. Někdy totiž nemáme slova, jindy nevíme, jak jednat moudře, vždycky však můžeme Boha požádat, aby přišel a byl s námi. A pak uvidíme, jak se atmosféra změní a přijde pokoj a požehnání.

Pane, mám toho tolik na srdci. S nikým o tom nemohu hovořit. Ale Ty mě znáš. Znáš otázky a pochybnosti, kterých jsem plný, má přání a mé plány, mé velké a malé sny. Vidíš mě, když mám úzkost. Vidíš také to, co před druhými skrývám. Dnes jsi mi řekl: "Dveře pro tebe nejsou zavřeny". Proto na ně tluču. Dej mi odvahu činit to vždy znova a znova, i tehdy, když si myslím, že mě neslyšíš.

Pane, tak rád bych se uměl modlit. Mám toho tolik na srdci.

Mitten unter uns

Světlo a úžas, dvě skutečnosti, které patří neodmyslitelně k Adventu a Vánocům. Světla a různých světlých máme dnes všude dost a dost. Již od půlky listopadu na nás blikají v obchodech i na ulicích, ale s úžasem se nesetkáváme tak často. Nejvíce umí žasnout děti. My dospělí jsme si už na mnoho věcí zvykli a staly se nám samozřejmými.

A tak již možná nežasneme nad tím, že Bůh se stal člověkem, narodil se ve stáji v zapadlém Betlémě jako malé bezbranné dítě. A to je škoda. Advent a Vánoce nám připomínají, že velké a důležité věci jsou často skryty v nepatrných a obyčejných. Proto je potřeba se znovu naučit žasnout, "učit se dívat za oponu", a být vděční. Malé děti se umí znovu a znovu radovat nad světlem svící na adventním věnci nebo na vánočním stromku. V jejich očích v těchto dnech můžeme zahlédnout dychtivost a očekávání, které, když zazní zvonek, se promění v úžas a rozzáří jejich oči. Proto se učme od nich žasnout a radovat se z těch zdánlivě malých a obyčejných věcí. Úžas otevírá oči naší duše pro pravé Světlo, které přišlo na svět, a pro obdarování.

Přeji Vám, ať ten, který je Světlem, prozáří Váš život. Ať jeho láska a pokoj vstoupí do Vašich životů a rodin, aby se staly Betlémem, kde se může každý setkat s Králem, který přišel přinést pokoj a radost.

Přišel, aby slepí viděli, chromí byli uzdraveni, spoutaní byli osvobozeni.

Přeji pokojné a milostiplné svátky Narození našeho Pána.

P. Jeroným Josef Ertelt, O.Carm.

převor Kláštera karmelitánů v Kostelním Vydří
